

рецъ мина отъ тукъ случайно. Дано и той да помогне нѣщо.

Галунка безъ сърдце, безъ желание се залови за работа. Често излизаше на чердака и поглеждаше: боеше се да не види говедаря, дошелъ да каже нѣщо лошо. После поглеждаше къмъ харманя — тамъ Маринъ и старецътъ правѣха нѣщо. Поспратъ се, погледнатъ въ ржцетъ си и пакъ заработятъ.

Галунка не можа да се стърпи и тръгна да види какво има. Още като излѣзе предъ дама, насреща ѝ тичешката се зададе Маринъ. Въ ржката му димѣше нѣщо.

— Марине, какво има? Какъвъ е тозъ огънь?
— попита Галунка.

Маринъ я погледна, позасмѣ се, но вмѣсто да ѝ отговори насъбра слама, клечки и съ праханъта, която димѣше въ ржката му, запали огънь. Тури и два-три едри кжса тезекъ.

— Новъ огънь е туй, — каза най-после той, — не е запаленъ нито съ кибритъ, нито съ огниво. Ходжата взе две дрѣвчета, търка ги, търка ги, докато се запалиха. Довечера, като се върне добитъка, ще го прекараме презъ тоя огънь. Болестъта ще премине.

— Ще премине ли, Марине? — зарадва се Галунка. — Ще помогне ли?

— Тѣй казва ходжата. Тозъ огънь, казва, е новъ огънь. На него нищо не е печено, нищо не е варено, Чистъ е и всичко чисти. Ще очи-